

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 451/2017
28.12.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца – противтуженог АА из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца ББ, изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 4411/17 од 11.10.2017. године, у седници већа одржаној 28.12.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 4411/17 од 11.10.2017. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Пж 4411/17 од 11.10.2017. године одбачен је као недозвољен предлог за понављање поступка туженог-противтужиоца пред другостепеним судом зато што је исти непосредно поднет од стране ББ из

Против оваквог решења другостепеног суда тужени-противтужилац је преко адвоката Луке Т. Бралића из ... изјавио благовремену и дозвољену ревизију. У ревизији се истиче да је побијана одлука другостепеног суда захваћена битном повредом из члана 374. став 1. у вези члана 85. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама разлога прописаних одредбом члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП и установио да ревизија туженог-противтужиоца није основана.

Не стоји ревизијска тврдња да је побијана одлука захваћена битном повредом из члана 374. став 1. у вези члана 85. ЗПП. Ово из тог разлога што је предлог за понављање поступка поднет од стране туженог – противтужиоца лично. Неспорно је да подносилац предлога није адвокат и да поднети предлог није сачињен од стране адвоката. Међутим, одредбом члана 85. став 6. ЗПП изричито је прописано да странку у поступку по ванредним правним лековима мора да заступа адвокат. То је императивна одредба којом се странкама законом одузима постулативна способност.

У том случају странка мора имати пуномоћника који је адвокат. Зато се само предлогом за понављање поднетим од стране адвоката може иницирати поступак по том ванредном правном леку. При томе, предлог поднет од стране неовлашћеног лица не може се накнадно оснажити и постати дозвољен. То није могуће учинити ни накнадним достављањем пуномоћја од стране адвоката и изјавом истог да он одобрава предлог који је суду претходно достављен од неовлашћеног лица за његово подношење. Предлог поднет од стране неовлашћеног лица не може се сматрати дозвољеним ни у ситуацији када је у претходно вођеном и правноснажно окончаном поступку подносилац истог био заступан од стране адвоката. Ово из тог разлога што је право значење одредбе члана 85. став 6. ЗПП језички неупитно, због чега нема места тумачењу ове одредбе. Право значење ове одредбе недвосмислено указује да се свако обраћање суду подношењем ванредног правног лека може правно ваљано извршити само путем поднесака сачињених и поднетих суду од стране овлашћеног пуномоћника адвоката. Само изузетно то може учинити и странка лично која је адвокат.

Следом изнетог правно је ирелевантно да ли је подносилац предлога у правноснажно окончаном поступку чије се понављање тражи био заступан од стране адвоката. Осим тога, правно је неутемељено и ревизијско становиште по коме је суд у конкретном случају морао поступити у складу са одредбом члана 85. став 10. ЗПП и упозорити подносиоца предлога на правне последице због неангажовања пуномоћника адвоката. Наиме, тачно је да се том одредбом конституише обавеза суда да упозори странку која нема пуномоћника и која из незнања не користи правила која јој по закону припадају да може ангажовати пуномоћника у складу са законом. Међутим, та одредба има за циљ да се у току поступка обезбеди равноправност свих учесника. То се постиже обезбеђењем стручног – правно квалификованог заступања свих странака за све време трајања поступка. Отуда се и цитираном одредбом установљена обавеза суда односи на упознавање странке да у циљу обезбеђења квалификованог заступања њених интереса у току парничног поступка може ангажовати адвоката. Међутим, та обавеза није прописана и у случају подношења ванредних правних лекова од стране неовлашћеног лица, односно странке која није адвокат. Осим тога, у конкретном случају подносилац предлога је већ био заступан од стране стручног лица – адвоката. Претпоставка је да странка која је ангажовала адвоката за свог пуномоћника може добити стручну помоћ од тог лица не само за време трајања поступка до његовог правноснажног окончања већ и касније у случају изјављивања ванредних правних лекова.

Правно је неутемељена и ревизијска тврдња да је побијана одлука донета уз повреду одредбе члана 101. ЗПП. Том одредбом се конституише обавеза суда да поучи неуку странку како да отклони процесне мањкавости суду упућеног поднеска због његове неразумљивости или непотпуности. У конкретном случају предлог туженог-противжироца није неразумљив ни непотпун, већ је поднет од стране лица која нема постулативну способност. Дакле, не ради се о неразумљивом или непотпуном поднеску већ о поднеску који је поднет од стране неовлашћеног лица. Међутим, одредбом члана 101. ЗПП није допуштена могућност отклањања пропуста

који се тичу недостатка постулационе способности подносиоца одређеног поднеска. Стога не постоји обавеза суда да позивом на одредбу члана 101. ЗПП предузима било какве процесне радње усмерене на отклањање постулационе способности лица која нема овлашћење за подношење предлога за понављање поступка.

То су разлози због којих је Врховни касациони суд на темељу одредбе члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић